

[Hans Kjær.]

mange mennesker, om man har den opfattelse, at tilskud til folks feriefornøjelser i ølejre er en kulturel indsats, som går forud for de andre, eller f. eks. tilskud til deltagelse i filmfestivals. Jeg må sige, at jeg deler i hvert fald ikke opfattelsen.

Så taler fru Grethe Philip specielt om det kongelige teater med et så stærkt udtryk som „vores sønderlemmende nedskæring“. All right, det er igen et standpunkt, men der ligger jo ikke i vort forslag, at vi vil nedlægge nationalscenen. Forholdet er det, at driftsudgifterne på nationalscenen nu når op på 70 mill. kr. om året, og det, vi har foreslået, er en afdæmpning af det med 5 mill. kr. Hvis det er sønderlemmende, ja, så er det fru Grethe Philips vurdering. Men det er vel også en vurdering i befolkningen, som skal møde byrder, for der er jo byrder, når man skal spare, det kan ingen skjule; er det nu så sønderlemmende, eller er det mon ikke rimeligt, at man prøver på at lægge et loft over væksten på dette område? Der er ingen, der kan være i tvivl om, hvad mit parti mener om denne ting.

Både hr. Christophersen og fru Grethe Philip var inde på vor budgetreguleringskonto, som jo ganske rigtigt indeholder væsentligt større tal end de andre budgetreguleringskonti. Jeg har henvist til bilagene til beretningen fra det økonomisk-politiske udvalg, hvor man nøje kan finde specificeret alle de konkrete forslag, som vi ikke har kunnet putte ind i de andre poster, som vi har brugt denne til, efter ganske samme teknik som regeringen og de øvrige partier.

Men tilbage er der et spørgsmål om generelle besparelser. Det har vi forklaret i et bilag, der også findes i beretningen. Ja, man kan selvfølgelig også her vurdere det. Jeg skal da ikke skjule, at hvis man vil nå målet, må man også midlerne, selv om midlerne kan gøre ondt, og jeg skal heller ikke skjule, at det er et betydeligt større beløb, end vi regnede med tidligere; i september måned fremsatte vi forslag om en besparelse på 2,2 mill. kr., men jeg vil ikke

ligefrem påstå, at vi fik hjælp fra nogen sider i folketinget. Men jo tidligere, man havde gennemført besparelserne, jo mindre havde man kunnet nøjes med for at nå de økonomiske virkninger som vi mener skal til.

Hr. Christophersen var lidt blødere i sine udtalelser, han kaldte nogle af vore forslag for ikke helt realistiske; fru Grethe Philip kaldte dem for urealistiske. Jeg må forstå det sådan, at man fra de andre partier nu bebrejder os, at vi vil spare mere. Det må vi tage til efterretning, men jeg føler mig overbevist om, at den bebrejdelse deles ikke af befolkningen.

Christophersen: Hvis hr. Hans Kjær havde lyttet lidt nøjere efter, hvad jeg sagde, ville han have bemærket, at jeg på ingen måde bebrejdede det konservative folkeparti, at det ville spare meget; det vil vi jo alle sammen gerne. Det, jeg tillod mig at fremføre en vis tvivl om, var, hvorvidt de forslag til besparelser, der blev opereret med, var realistiske; hvis det er sådan, at det, man gerne vil spare, altså alligevel ikke kan spares, har det jo ikke særlig meget med besparelser at gøre, og det er sådan set det, sagen drejer sig om: hvor hurtigt virker det? Og her tror jeg da, vi alle er enige om, at hvis man var begyndt noget tidligere, havde det set ganske anderledes ud. Vi tror — og det ligger jo også i det forslag, vi fremlagde, og det svarer ganske nøje til, hvad det konservative folkeparti nåede frem til — at man i 1974-75 kan nå op på ganske betydelige besparelser, på ca. 4 milliarder kr. om året.

Men det, der jo er det afgørende spørgsmål ved behandlingen af dette finanslovsforslag, er: er det overhovedet teknisk muligt med virkning fra 1. april at foretage et omfattende indgreb i ansættelsesforhold, i gennemført planlægning osv. af det omfang, som ligger i tanken om en 5 pct.s begrænsning af de rammebelagte bevillinger? Det har vi stillet os tvivlende over for, og det er, som Hans Kjær siger, naturligvis altid et skøn, men det skøn har vi nu tilladt os at